Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá rozšírená komora)

z 8. júla 2020 *

„Hospodárska a menová politika – Prudenciálny dohľad nad úverovými inštitúciami – Článok 18 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 1024/2013 – Administratívna peňažná sankcia uložená ECB úverovej inštitúcii za porušenie článku 77 písm. a) nariadenia (EÚ) č. 575/2013 – Spôsoby uverejnenia na webovom sídle ECB – Článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 a článok 132 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 468/2014“

Vo veci T-203/18,

VQ, v zastúpení: G. Cahill, barrister,

žalobkyňa,

proti

Európskej centrálnej banke (ECB), v zastúpení: E. Koupepidou, E. Yoo a M. Puidokas, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Rada Európskej únie, v zastúpení: I. Gurov a J. Bauerschmidt, splnomocnení zástupcovia,

a

Európska komisia, v zastúpení: L. Armati, A. Steiblytė, K.-P. Wojcik a A. Nijenhuis, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia ECB ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026 zo 14. marca 2018 prijatého podľa článku 18 ods. 1 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), v rozsahu, v akom jednak žalobkyni uložila administratívnu peňažnú sankciu vo výške 1 600 000 eur, a jednak rozhodla o uverejnení tejto sankcie na webovom sídle ECB bez anonymizovania názvu žalobkyne,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl a I. Nõmm (spravodajca),

* Jazyk konania: angličtina.

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, VQ, je úverová inštitúcia podliehajúca vzhľadom na svoju významnosť prudenciálnemu dohľadu Európskej centrálnej banky (ECB).

2 Dňa 27. decembra 2016 vyšetrovací útvar ECB zaslal žalobkyni oznámenie výhrad podľa článku 126 ods. 1 a 2 nariadenia ECB (EÚ) č. 468/2014 zo 16. apríla 2014 o rámci pre spoluprácu v rámci jednotného mechanizmu dohľadu medzi ECB, príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a určenými vnútroštátnymi orgánmi (ďalej len „nariadenie o rámci JMD“, Ú. v. EÚ L 141, 2014, s. 1). Žalobkyni sa vytýkalo, že v období od 1. januára 2014 do 7. novembra 2016 uskutočnila spätné odkúpenie svojich vlastných akcií, pričom vopred nepožiadala o povolenie príslušného orgánu v rozpore s článkom 77 písm. a) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1). V súlade s článkom 521 ods. 1 a 2 nariadenia č. 575/2013 sa toto ustanovenie, ktoré nadobudlo účinnosť 28. júna 2013, stalo uplatniteľným až od 1. januára 2014.

3 Dňa 10. februára 2017 predložila žalobkyňa svoje pripomienky k oznámeniu výhrad.

4 Dňa 29. júna 2017 zaslal vyšetrovací útvar ECB žalobkyni návrh rozhodnutia, aby jej umožnil predložiť svoje písomné pripomienky k predpokladanej administratívnej peňažnej sankcii vo výške 1 600 000 eur.

5 V dňoch 17. a 18. júla 2017 žalobkyňa predložila písomné pripomienky k tomuto návrhu rozhodnutia.

6 Dňa 23. novembra 2017 ECB prijala rozhodnutie na základe článku 18 ods. 1 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa ECB poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), v ktorom ECB po prvé konštatovala, že žalobkyňa sa dopustila porušenia spočívajúceho v porušení povinnosti, uvedenej v článku 77 písm. a) nariadenia č. 575/2013, vopred získať povolenie od príslušného orgánu na spätné odkúpenie nástrojov vlastného kapitálu Tier 1 tým, že v období od 1. januára 2014 do 7. decembra 2016 uskutočnila spätné odkúpenie svojich vlastných akcií, po druhé jej uložila administratívnu peňažnú sankciu vo výške 1 600 000 eur a po tretie rozhodla o uverejnení tejto administratívnej peňažnej sankcie na svojom webovom sídle bez anonymizácie názvu žalobkyne.

7 Dňa 22. decembra 2017 požiadala žalobkyňa o preskúmanie tohto rozhodnutia na základe článku 24 ods. 1, 5 a 6 nariadenia č. 1024/2013 v spojení s článkom 7 rozhodnutia ECB 2014/360/EÚ zo 14. apríla 2014 o zriadení Administratívneho revízneho výboru a jeho pravidlách činnosti (Ú. v. EÚ L 175, 2014, s. 47). Dňa 25. januára 2018 sa pred Administratívnym revíznym výborom uskutočnilo vypočutie.

8 Administratívny revízny výbor vydal 21. februára 2018 stanovisko, v ktorom dospel k záveru o zákonnosti rozhodnutia ECB.

9 Dňa 14. marca 2018 ECB prijala rozhodnutie ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026 podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013, ktoré podľa článku 24 ods. 7 toho istého nariadenia zrušilo a nahradilo rozhodnutie z 23. novembra 2017, pričom malo rovnaký obsah (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

10 ECB v prvom rade konštatovala existenciu protiprávneho konania žalobkyne. Pripomenula, že od nadobudnutia účinnosti nariadenia č. 575/2013 1. januára 2014 vyplýva z článku 77 písm. a) tohto nariadenia, ako aj z článku 29 ods. 1 a článku 31 ods. 1 delegovaného nariadenia Komisie (ÉÚ) č. 241/2014 zo 7. januára 2014, ktorým sa dopĺňa nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013, pokiaľ ide o regulačné technické predpisy týkajúce sa požiadaviek na vlastné zdroje inštitúcií (Ú. v. EÚ L 74, 2014, s. 8), že úverová inštitúcia, ktorá si chce spätne odkúpiť nástroje vlastného kapitálu Tier 1, musí vopred získať povolenie príslušného orgánu. Pripomenula, že od 4. novembra 2014 je príslušným orgánom v zmysle tohto nariadenia, pričom túto funkciu vo vzťahu k žalobkyni predtým vykonávala Banco de España (Banka Španielska).

11 ECB uviedla, že žalobkyňa uskutočnila spätné odkúpenie vlastných akcií, pričom vopred nepožiadala príslušný orgán o povolenie v zmysle nariadenia č. 575/2013. Pripomenula, že 16. marca 2016 žalobkyňa požiadala spoločný dohliadací tím o objasnenie, či sa článok 77 nariadenia č. 575/2013 uplatňuje na transakcie týkajúce sa jej vlastných akcií, na čo uvedený tím odpovedal 23. marca 2016 kladne. Zdôraznila, že žalobkyňa napriek tomu od 24. marca do 7. novembra 2016 pokračovala v uskutočňovaní spätného odkupovania svojich vlastných akcií bez povolenia.

12 ECB z toho vyvodila, že žalobkyňa od 1. januára 2014 do 7. novembra 2016 nedodržala článok 77 písm. a) nariadenia č. 575/2013 v spojení s článkom 29 ods. 1 a článkom 31 ods. 1 delegovaného nariadenia č. 241/2014 a že toto porušenie bolo spáchané prinajmenšom z nedbanlivosti od 1. januára 2014 do 23. marca 2016 a úmyselne od 24. marca do 7. novembra 2016.

13 V druhom rade ECB uložila žalobkyni administratívnu peňažnú sankciu vo výške 1 600 000 eur z dôvodu jej protiprávneho konania. Zdôraznila, že na základe článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 má právo uložiť administratívnu peňažnú sankciu v prípade porušenia požiadavky podľa príslušných priamo uplatniteľných aktov práva Únie, v súvislosti s ktorou majú príslušné orgány k dispozícii administratívne peňažné sankcie podľa príslušného práva Únie. Pripomenula, že podľa článku 18 ods. 3 toho istého nariadenia musia byť uplatňované sankcie „účinné, primerané a odrádzajúce“.

14 Ako poľahčujúce okolnosti ECB zohľadnila skutočnosť, že samotná žalobkyňa informovala spoločný dohliadací tím o konaní zakladajúcom porušenie a že po 7. novembri 2016 dodržala svoje povinnosti podľa článku 77 písm. a) nariadenia č. 575/2013. Zohľadnila tiež skutočnosť, že žalobkyňa počas obdobia porušovania vo svojich vyhláseniach týkajúcich sa požiadaviek na vlastné zdroje správne odpočítala svoje spätné odkúpené akcie.

15 Domnievala sa, že administratívna peňažná sankcia vo výške 1 600 000 eur, predstavujúca 0,03 % ročného obratu žalobkyne, predstavuje primeranú sankciu.

16 V treťom rade ECB rozhodla uverejniť administratívnu peňažnú sankciu na svojom webovom sídle bez anonymizácie názvu žalobkyne. V podstate pripomenula, že tak z odôvodnenia 38 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 338), ako aj z článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 vyplýva, že zásadou je uverejňovanie administratívnych sankcií s cieľom zachovať ich odradzujúci účinok. Rozhodla, že žalobkyňa nepreukázala, že spĺňa podmienky článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ktorý umožňuje anonymné uverejnenie administratívnej peňažnej sankcie.

17 Dňa 15. marca 2018 žalobkyňa informovala ECB, že v súvislosti s uverejnením uloženej sankcie plánuje podať žalobu o neplatnosť a návrh na nariadenie predbežných opatrení na Všeobecný súd.

18 Dňa 20. marca 2018 ECB informovala žalobkyňu, že administratívnu peňažnú sankciu má v úmysle uverejniť medzi stredou 21. marca 2018 večer a štvrtkom 22. marca 2018 ráno.

19 Dňa 22. marca 2018 ráno žalobkyňa informovala ECB o svojom úmysle podať žalobu o neplatnosť napadnutého rozhodnutia a návrh na nariadenie predbežných opatrení. V ten istý deň jej ECB dala čas na podanie uvedeného návrhu do 23. marca 2018 do 12:00 hod., v opačnom prípade uverejní sankciu na svojom webovom sídle 26. marca 2018.

20 Dňa 8. mája 2018 bola peňažná sankcia uložená žalobkyni uverejnená na webovom sídle ECB.

Konanie a návrhy účastníkov konania

21 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 23. marca 2018 podala žalobkyňa žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie. Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň žalobkyňa podala žiadosť o zachovanie anonymity.

22 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 26. marca 2018 žalobkyňa podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa článkov 278 a 279 ZFEÚ, v ktorom v podstate predsedovi Všeobecného súdu navrhovala, aby odložil výkon bodu 5 napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa uverejnenia uloženej administratívnej peňažnej sankcie, a subsidiárne odložil výkon uvedeného bodu 5 v rozsahu, v akom stanovuje uverejnenie tejto sankcie bez anonymizácie názvu žalobkyne.

23 Návrh žalobkyne bol zamietnutý uznesením z 3. mája 2018, VQ/ECB (T-203/18 R, neuverejnené, EU:T:2018:261), a rozhodnutie o trovách konania bolo odložené na neskôr.

24 Rozhodnutím z 8. júna 2018 predseda druhej komory (pôvodné zloženie) vyhovel žiadosti o anonymitu podanej žalobkyňou.

25 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 15. júna a 9. júla 2014 podali v uvedenom poradí Rada Európskej únie a Európska komisia návrhy na vstup do konania ako vedľajší účastníci konania na podporu návrhov ECB. Rozhodnutiami z 27. júla a 17. augusta 2018 predseda druhej komory Všeobecného súdu (pôvodné zloženie) povolil Rade a Komisii, aby vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania na podporu návrhov ECB.

26 Na návrh sudcu spravodajcu Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 svojho rokovacieho poriadku vyzval ECB, aby odpovedala na jednu otázku, a ostatných účastníkov konania, aby predložili svoje stanovisko. Tejto žiadosti sa v stanovených lehotách vyhovelo.

27 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu bolo zmenené, vec bola pridelená novému sudcovi spravodajcovi, ktorý bol pridelený k druhej komore a ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

28 Na základe návrhu druhej komory Všeobecného súdu Všeobecný súd podľa článku 28 rokovacieho poriadku rozhodol o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.

29 Účastníci konania nepodali v stanovenej lehote žiadosť o vypočutie v priebehu pojednávania podľa článku 106 rokovacieho poriadku.

30 Všeobecný súd (druhá rozšírená komora) na základe článku 106 ods. 3 rokovacieho poriadku rozhodol, že o žalobe sa rozhodne bez ústnej časti konania.

31 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– podľa článku 277 ZFEÚ vyhlásil, že článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 je nezákonný, a z toho dôvodu zrušil uvedené rozhodnutie, a

– uložil ECB povinnosť nahradiť trovy konania.

32 ECB a Komisia navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

33 Rada v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd zamietol námietku nezákonnosti vznesenú žalobkyňou proti článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 ako zjavne nedôvodnú.

Právny stav

34 Na úvod treba poznamenať, že žalobkyňa vo svojom druhom žalobnom návrhu navrhuje, aby Všeobecný súd v súlade s článkom 277 ZFEÚ vyhlásil, že článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 je nezákonný, a aby z toho dôvodu zrušil napadnuté rozhodnutie.

35 Tento návrh treba chápať tak, že jeho cieľom je incidenčne konštatovať nezákonnosť článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013. Námietku nezákonnosti vznesenú žalobkyňou na základe článku 277 ZFEÚ teda treba preskúmať len v rámci preskúmania žalobného návrhu žalobkyne na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

36 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a článku 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), ako aj zásady proporcionality, druhý na porušení článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD a tretí v podstate na porušení článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ a článku 47 Charty. V rámci tohto tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa tiež namieta nezákonnosť článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 v rámci výhrady založenej v podstate na neexistencii právneho základu napadnutého rozhodnutia.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a článku 49 ods. 1 Charty, ako aj zásady proporcionality

37 V rámci svojho prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate uvádza dve výhrady, z ktorých prvá je založená na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a článku 49 ods. 1 Charty a druhá na porušení zásady proporcionality.

O prvej výhrade založenej na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a článku 49 ods. 1 Charty

38 ECB v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že žalobkyňa porušila článok 77 písm. a) nariadenia č. 575/2013 tým, že spätne odkúpila určité nástroje vlastného kapitálu Tier 1, pričom vopred nezískala povolenie príslušného orgánu, a za toto porušenie jej uložila administratívnu sankciu podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013.

39 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že, pokiaľ nie sú uplatniteľné všetky požiadavky na vlastné zdroje uvedené v článku 78 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, nemala povinnosť dodržať článok 77 písm. a) toho istého nariadenia. Vyvodzuje z toho, že vzhľadom na to, že požiadavka mať vankúš na zachovanie kapitálu stanovená smernicou 2013/36, na ktorú odkazuje článok 78 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, sa

v Španielsku uplatňuje až od 1. januára 2016, nemohla sa pred týmto dátumom dopustiť porušenia článku 77 písm. a) nariadenia č. 575/2013. Z toho v podstate vyplýva, že ECB tým, že jej za toto konanie uložila administratívnu peňažnú sankciu, vychádzala z ešte neuplatniteľných ustanovení smernice 2013/36 a porušila tak článok 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013, ako aj zásadu zákonnej úpravy trestných činov a trestov zaručenú článkom 49 ods. 1 Charty.

40 ECB podporovaná Komisiou namieta proti tvrdeniam žalobkyne.

41 Podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 „na účely vykonávania úloh, ktorými sa ECB poveruje týmto nariadením, v prípade, že úverové inštitúcie, finančné holdingové spoločnosti alebo zmiešané finančné holdingové spoločnosti zámerne alebo z nedbanlivosti porušia požiadavku podľa príslušných priamo uplatniteľných aktov práva Únie, v súvislosti s ktorou majú príslušné orgány k dispozícii administratívne peňažné sankcie podľa príslušného práva Únie, môže ECB uložiť administratívne peňažné sankcie“.

42 Z toho vyplýva, že na to, aby ECB mohla uložiť administratívnu peňažnú sankciu, musia byť splnené dve kumulatívne podmienky. Prvá podmienka spočíva v pôvode porušenia, ktoré sa musí týkať príslušného priamo uplatniteľného aktu práva Únie. Druhá podmienka sa týka toho, že príslušné orgány musia mať za toto porušenie k dispozícii administratívnu peňažnú sankciu podľa príslušných ustanovení práva Únie.

43 V rámci tohto žalobného dôvodu sa žalobkyňa na základe argumentácie uvedenej v bode 39 vyššie obmedzuje na spochybnenie splnenia prvej podmienky článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013.

44 S takouto argumentáciou nemožno súhlasiť.

45 Medzi účastníkmi konania je nesporné, že žalobkyňa v období od 1. januára 2014 do 7. novembra 2016 uskutočnila spätné odkúpenie vlastných akcií zaradených medzi jej nástroje vlastného kapitálu Tier 1, pričom vopred nepožiadala o povolenie príslušného orgánu, a to Banku Španielska, a následne, od 4. novembra 2014, ECB.

46 Článok 77 nariadenia č. 575/2013, nazvaný „Podmienky na zníženie vlastných zdrojov“, stanovuje:

„1. Inštitúcia požiada príslušný orgán o povolenie pred uskutočnením jednej alebo oboch týchto činností:

a) zníženia, umorenia alebo spätného odkúpenia nástrojov vlastného kapitálu Tier 1 emitovaných inštitúciou spôsobom, ktorý povoľujú uplatniteľné vnútroštátne právne predpisy;

b) výzvy na splatenie, umorenia, splatenia alebo spätného odkúpenia nástrojov dodatočného kapitálu Tier 1 alebo prípadne Tier 2 pred dátumom ich zmluvnej splatnosti.“

47 Článok 77 nariadenia č. 575/2013 tak predstavuje ustanovenie priamo uplatniteľného aktu práva Únie, ktoré úverovým inštitúciám ukladá povinnosť pred umorením alebo spätným odkúpením najmä nástrojov vlastného kapitálu Tier 1 vopred získať povolenie príslušného orgánu.

48 Okrem toho má článok 77 nariadenia č. 575/2013 jednoznačné znenie, ktoré úverovým inštitúciám ukladá povinnosť vopred požiadať príslušný orgán o povolenie, pričom táto povinnosť je podmienená len tým, že nastanú prípady uvedené v písmenách a) a b) toho istého ustanovenia, a nie uplatnením ustanovení iných aktov Únie.

49 Tento záver nevyvracia argumentácia žalobkyne založená na tom, že príslušný orgán nemohol vykonávať svoju kontrolu na základe článku 78 nariadenia č. 575/2013.

50 Je síce pravda, že cieľom článku 77 nariadenia č. 575/2013 je umožniť príslušnému orgánu vykonávať úlohu, ktorú mu zveruje článok 78 toho istého nariadenia, spočívajúcu v kontrole dosahov plánovaného zníženia vlastných zdrojov inštitúciou na dodržiavanie jej minimálnych požiadaviek na vlastné zdroje. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, však príslušný orgán mohol takúto kontrolu voči nej vykonať, a to už pred nadobudnutím účinnosti ustanovení smernice 2013/36 týkajúcich sa vankúša na zachovanie kapitálu.

51 Článok 78 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013, nazvaný „Povolenie orgánov dohľadu na zníženie vlastných zdrojov“, stanovuje:

„1. Príslušný orgán udelí inštitúcii povolenie na zníženie, spätné odkúpenie, výzvu na splatenie alebo splatenie nástrojov vlastného kapitálu Tier 1 a nástrojov dodatočného kapitálu Tier 1 alebo Tier 2 v prípade splnenia ktorejkoľvek z týchto podmienok:

…

b) inštitúcia preukáže k spokojnosti príslušného orgánu, že vlastné zdroje inštitúcie by po uskutočnení príslušného opatrenia prevýšili požiadavky stanovené v článku 92 ods. 1 tohto nariadenia a požiadavk[u] na kombinovaný vankúš vymedzen[ú] v článku 128 bode 6 smernice 2013/36/EÚ o maržu, ktorú príslušný orgán môže považovať za nevyhnutnú na základe článku 104 ods. 3 smernice 2013/36/EÚ.“

52 Posúdenie vplyvov zníženia vlastných zdrojov, ktoré inštitúcia plánuje, sa teda vykonáva vzhľadom na minimálnu úroveň vlastných zdrojov, ktorú musí úverová inštitúcia vlastniť nielen na základe smernice 2013/36, ale aj na základe nariadenia č. 575/2013.

53 Keďže požiadavky na vlastné zdroje uvedené v článku 92 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 boli od momentu uplatňovania tohto nariadenia účinné, príslušný orgán mohol overiť vplyvy spätného odkúpenia vlastných akcií žalobkyne na dodržiavanie jej minimálnych požiadaviek na vlastné zdroje, ako vyplývajú z tohto ustanovenia.

54 S prihliadnutím na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že ECB neporušila článok 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a zásadu zákonnej úpravy trestných činov a trestov zakotvenú v článku 49 ods. 1 Charty.

O výhrade založenej na porušení zásady proporcionality

– O prípustnosti výhrady

55 ECB sa domnieva, že výhradu založenú na porušení zásady proporcionality treba zamietnuť ako neprípustnú, keďže bola po prvýkrát predložená v štádiu repliky.

56 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku je prípustné uviesť nové dôvody počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Dôvod, ktorý je rozšírením dôvodu uvedeného predtým, či už priamo alebo nepriamo, v žalobe a ktorý úzko súvisí s týmto dôvodom, však musí byť vyhlásený za prípustný. Na to, aby nové tvrdenie bolo možné považovať za rozšírenie už skôr uvedeného žalobného dôvodu alebo výhrady, musí nové tvrdenie súvisieť s dôvodmi alebo výhradami pôvodne uvedenými v žalobe dostatočne úzko na to, aby ich bolo možné považovať za výsledok riadneho vývoja diskusie v súdnom konaní (pozri rozsudok z 20. novembra 2017, Petrov a i./Parlament, T-452/15, EU:T:2017:822, bod 46 a citovanú judikatúru).

57 Žalobkyňa v replike tvrdí, že ECB porušila zásadu proporcionality tým, že jej uložila administratívnu peňažnú sankciu, a to jednak vzhľadom na pochybnosti týkajúce sa vecného rozsahu článku 77 písm. a) nariadenia č. 575/2013, na jej dobrú vieru, transparentnosť jej správania, jej dodržiavanie požiadaviek na vlastné zdroje a bežnú povahu praxe spätného odkúpenia vlastných akcií v Španielsku a jednak vzhľadom na existenciu iných, menej obmedzujúcich prostriedkov, ktoré mala k dispozícii.

58 Treba uviesť, že žalobkyňa v žalobe po prvé v bode 48 zdôraznila skutočnosť, že ECB má k dispozícii množstvo prostriedkov, po druhé najmä v bodoch 49, 59 a 60 tvrdila, že existujú pochybnosti, pokiaľ ide o presný vecný rozsah článku 77 písm. a) a článku 78 nariadenia č. 575/2013, a že nebolo poskytnuté žiadne vysvetlenie týkajúce sa spôsobu, akým sa majú tieto ustanovenia vykladať, a po tretie v bode 64 tvrdila, že, pokiaľ ide o uloženie administratívnej peňažnej sankcie, ECB nemohla voči nej uplatniť výklad, ktorý by bol pre ňu nepriaznivý.

59 Hoci žalobkyňa v žalobe výslovne nevychádzala z porušenia zásady proporcionality z dôvodu uloženia sankcie voči nej, podstata jej argumentácie už takúto kritiku obsahovala. Výhrada založená na porušení zásady proporcionality uvedená v replike sa preto v zmysle judikatúry citovanej v bode 56 vyššie musí považovať za rozšírenie výhrady uvedenej v žalobe.

60 Vzhľadom na vyššie uvedené je tak táto výhrada prípustná.

– O podstate výhrady

61 Podľa ustálenej judikatúry zásada proporcionality, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie boli vhodné na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou a neprekračovali hranice toho, čo je potrebné na uskutočnenie týchto cieľov, pričom pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu opatreniu a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok zo 4. mája 2016, Philip Morris Brands a i., C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165 a citovanú judikatúru).

62 V tejto súvislosti je pravda, že ECB „môže“ podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 ECB uložiť administratívne peňažné sankcie, a teda nie je tak povinná urobiť. ECB preto musí dodržiavať zásadu proporcionality nielen pri stanovení výšky sankcie na účely dodržania článku 18 ods. 3 toho istého nariadenia, ktorý spresňuje, že uplatňované sankcie sú „primerané“, ale aj vtedy, keď rozhoduje, či porušenie, ku ktorému došlo, odôvodňuje uloženie sankcie.

63 Treba však konštatovať, že rozhodnutie ECB uložiť žalobkyni administratívnu peňažnú sankciu nemá neprimeranú povahu, na ktorú poukazuje žalobkyňa.

64 V prvom rade z dôvodov uvedených v bodoch 46 až 54 vyššie sa treba domnievať, že rozsah povinností žalobkyne možno jednoznačne vyvodiť zo znenia článku 77 písm. a) nariadenia č. 575/2013. Pri výklade právnej úpravy, ktorá by mohla viesť k neprimeranému uloženiu administratívnej peňažnej sankcie zo strany ECB vo vzťahu k porušeniu, ktorého sa žalobkyňa dopustila, neexistovala teda dôvodná pochybnosť.

65 V druhom rade je tento záver posilnený okolnosťou, že žalobkyňa vo svojom protiprávnom konaní pokračovala po tom, čo ju spoločný dohliadací tím 23. marca 2016 informoval o rozsahu jej povinností podľa článku 77 písm. a) nariadenia č. 575/2013, čo viedlo ECB k záveru, že k porušeniu od tohto dátumu nedochádzalo z nedbanlivosti, ale úmyselne.

66 Okrem toho ECB vo svojich písomných podaniach správne poznamenáva, že alternatívy k uloženiu administratívnej peňažnej sankcie, na ktoré poukazuje žalobkyňa, akou je výkon právomocí podľa článku 16 ods. 2 nariadenia č. 1024/2013, nie sú v rámci tejto výhrady relevantné, keďže nemôžu

predstavovať primerané opatrenia v zmysle judikatúry citovanej v bode 61 vyššie. Účelom, na ktorý boli tieto právomoci na ECB delegované, je totiž ECB umožniť dohliadať na dodržiavanie prudenciálnych požiadaviek úverovými inštitúciami, a nie uvedené inštitúcie sankcionovať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2017, Crédit mutuel Arkéa/ECB, T-712/15, EU:T:2017:900, bod 212).

67 ECB preto v prejednávanej veci rozhodla uložiť žalobkyni administratívnu peňažnú sankciu, pričom neporušila zásadu proporcionality.

68 Vzhľadom na vyššie uvedené treba druhú výhradu a v dôsledku toho aj prvý žalobný dôvod zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode vyplývajúcom z porušenia článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD

69 V napadnutom rozhodnutí ECB rozhodla, že pokiaľ nie sú splnené podmienky článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. a) alebo b) nariadenia o rámci JMD, bola povinná administratívne sankcie, ktoré uložila, uverejniť bez anonymizácie. Konštatovala, že žalobkyňa nepreukázala, že škoda, ktorú by jej mohlo spôsobiť uverejnenie jej názvu v súvislosti s uloženou sankciou, by bola väčšieho rozsahu než rozsah, ktorý je vlastný tomuto typu uverejnenia.

70 Žalobkyňa tvrdí, že ECB tým, že rozhodla o uverejnení uloženej peňažnej sankcie bez anonymizácie jej názvu, porušila článok 132 ods. 1 prvý pododsek písm. b) nariadenia o rámci JMD, keďže nesprávne dospela k záveru, že takéto uverejnenie jej nemohlo spôsobiť neprimeranú škodu.

71 ECB podporovaná Komisiou namieta proti tvrdeniam žalobkyne.

72 Podľa článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 „ECB uverejní všetky sankcie uvedené v odseku 1 bez ohľadu na to, či bol voči nim podaný opravný prostriedok, v prípadoch uvedených v príslušnom práve Únie a v súlade s podmienkami stanovenými v príslušnom práve Únie“.

73 Článok 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD stanovuje:

„1. ECB bezodkladne a po tom, ako rozhodnutie oznámi dotknutému dohliadanému subjektu, uverejní na svojom webovom sídle každé rozhodnutie, ktorým sa ukladajú administratívne sankcie, ako sú vymedzené v článku 120, dohliadanému subjektu v zúčastnenom členskom štáte vrátane informácií o druhu a povahe porušenia a totožnosti dotknutého dohliadaného subjektu, pokiaľ uverejnenie takýmto spôsobom:

…

b) nespôsobí dotknutému dohliadanému subjektu neúmernú škodu, ak ju možno určiť.

Za týchto okolností sa rozhodnutia o administratívnych sankciách uverejňujú na anonymizovanom základe. Alternatívne, ak sa takéto okolnosti pravdepodobne nebudú po uplynutí primeraného času vyskytovať, uverejnenie na základe tohto odseku sa odloží počas takéhoto obdobia.“

74 V prvom rade ide o zmysel, ktorý treba priznať podmienke, podľa ktorej na to, aby sa uverejnenie totožnosti subjektu, ktorému bola uložená sankcia, uskutočnilo anonymným spôsobom podľa článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, musí uvedené uverejnenie spôsobiť „neúmernú škodu“.

75 Podľa žalobkyne treba túto podmienku vykladať tak, že vyžaduje vyváženie závažnosti predmetného konania vo vzťahu k účinkom uverejnenia s prihliadnutím na represívnu povahu takéhoto uverejnenia a na účely rešpektovania prezumpcie neviny dotknutého subjektu.

76 ECB, ktorú podporuje Komisia, v podstate tvrdí, že závažnosť porušenia nie je, pokiaľ ide o uplatňovanie článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD, relevantnou úvahou.

77 Na účely určenia zmyslu článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD je nutné vziať do úvahy nielen jeho doslovné znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, do ktorej patrí (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovanú judikatúru).

78 Okrem toho z rovnako ustálenej judikatúry vyplýva, že vykonávacie nariadenie sa má navyše, pokiaľ je to možné, vykladať v súlade s ustanoveniami základného nariadenia (rozsudok z 19. júla 2012, Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, bod 34 a citovaná judikatúra). Preto z dôvodu, že nariadenie o rámci JMD bolo prijaté na základe článku 33 ods. 2 nariadenia č. 1024/2013, má sa vykladať s prihliadnutím na toto nariadenie.

79 Pokiaľ ide po prvé o doslovný výklad článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, z jeho znenia vyplýva, že tento článok v zásade stanovuje uverejnenie každého rozhodnutia ukladajúceho administratívnu peňažnú sankciu – bez odkazu na závažnosť predmetného porušenia – a že medzi uverejnenými informáciami je aj totožnosť dotknutého dohliadaného subjektu. Len vo výnimočných a v dvoch taxatívne vymenovaných prípadoch sa tak rozhodnutia o administratívnych peňažných sankciách uverejňujú anonymne alebo ich uverejnenie môže byť odložené.

80 Okrem toho článok 132 ods. 1 prvý pododsek písm. b) nariadenia o rámci JMD neuvádza stupeň závažnosti predmetného porušenia ako predstavujúci úvahu, ktorá môže byť relevantná pri udelení tejto výnimky.

81 Z doslovného výkladu článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD preto vyplýva, že závažnosť porušenia, ktorého sa dopustila úverová inštitúcia, nie je relevantnou úvahou pri rozhodovaní ECB o udelení výnimky uvedenej v článku 132 ods. 1 prvom pododseku písm. b) toho istého nariadenia.

82 Po druhé treba uviesť, že tento záver potvrdzuje znenie článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013, podľa ktorého „ECB uverejní všetky sankcie uvedené v odseku 1 bez ohľadu na to, či bol voči nim podaný opravný prostriedok“. Z toho nevyhnutne vyplýva, že každá sankcia musí byť v zásade uverejnená nezávisle od závažnosti predmetného porušenia.

83 Po tretie tento záver potvrdzuje aj zohľadnenie smernice 2013/36.

84 Totiž z dôvodu, že smernica 2013/36 stanovuje režim sankcií uplatniteľných na porušenia nariadenia č. 575/2013, je súčasťou právneho kontextu, do ktorého patrí článok 18 nariadenia č. 1024/2013, ako to potvrdzujú odkazy v tomto článku na „príslušné právo Únie“.

85 Podľa odôvodnenia 38 smernice 2013/36 „s cieľom zaistiť, aby uvedené správne sankcie mali odradzujúci účinok, mali by sa štandardne uverejňovať s výnimkou určitých riadne vymedzených okolností“. Z toho vyplýva, že normotvorca v zásade zamýšľal, aby bola každá sankcia uverejnená, a to na účely zabezpečenia odradzujúceho účinku uvedených sankcií.

86 Okrem toho treba uviesť, že článok 68 smernice 2013/36, ktorý sa týka spôsobov uverejnenia administratívnych sankcií príslušnými orgánmi, sleduje v tejto súvislosti podobný prístup, ako je prístup článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, keďže toto ustanovenie na jednej strane tiež zavádza zásadu uverejňovania všetkých uložených sankcií bez odkazu na stupeň závažnosti predmetného porušenia a na druhej strane sa vo výnimkách z tejto zásady nenachádza žiadny odkaz na uvedený stupeň závažnosti.

87 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba dospieť k záveru, že posúdenie podmienky uvedenej v článku 132 ods. 1 prvom pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD týkajúcej sa „neúmernej“ škody spôsobenej uverejnením bez anonymizácie dotknutého subjektu treba určiť len na základe posúdenia dôsledkov takej neexistencie anonymizácie na jeho situáciu bez zohľadnenia úrovne závažnosti porušenia, ktorého sa dopustil.

88 Tento záver nevyvracia to, že žalobkyňa zdôraznila potrebu vykladať toto ustanovenie vo svetle zásady prezumpcie neviny.

89 Je pravda, že podľa ustálenej judikatúry sa ustanovenia práva Únie majú vykladať s prihliadnutím na základné práva, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných právnych zásad, ktorých dodržiavanie Súdny dvor zabezpečuje a ktoré sú v súčasnosti zakotvené v Charte (pozri rozsudok z 25. mája 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, bod 45 a citovanú judikatúru).

90 Vzhľadom na veľmi jasný zmysel tak článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ako aj článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 sa však nemožno odchýliť od výkladu, ktorý vyplýva z bodov 79 až 87 vyššie. Ak by to tak bolo, zásada konformného výkladu ustanovení sekundárneho práva Únie by totiž slúžila ako základ výkladu *contra legem*, čo nemožno pripustiť (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 17. júla 2015, EEB/Komisia, T-685/14, neuverejnené, EU:T:2015:560, bod 31 a citovanú judikatúru). Pokiaľ ide o ustanovenie, ktorého zmysel je jasný a jednoznačný, prináleží iba Všeobecnému súdu v prípade, ak by bola vznesená námietka nezákonnosti v zmysle článku 277 ZFEÚ, aby preskúmal jeho súlad s ustanoveniami Zmluvy a všeobecnými zásadami práva Únie.

91 Hoci žalobkyňa vzniesla námietku nezákonnosti proti článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013, neurobila tak z dôvodu, že toto ustanovenie v zásade stanovuje uverejnenie administratívnych peňažných sankcií bez ohľadu na závažnosť porušenia, ale v rámci tretieho žalobného dôvodu len v tom rozsahu, v akom toto ustanovenie stanovuje uverejnenie uvedených sankcií pred uplynutím lehoty na podanie žaloby na Všeobecný súd.

92 V druhom rade treba overiť, či ECB v napadnutom rozhodnutí správne uviedla, že uverejnenie sankcie bez anonymizácie nespôsobí žalobkyni „neúmernú škodu“ v zmysle článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD.

93 V tejto súvislosti treba na úvod odmietnuť argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej má Všeobecný súd vykonať neobmedzenú právomoc pri preskúmaní primeranosti uverejnenia sankcie, ktorá jej bola uložená.

94 Aj za predpokladu, ako tvrdí žalobkyňa, že Všeobecný súd má na základe článku 261 ZFEÚ neobmedzenú súdnu právomoc vo vzťahu k sankciám uloženým ECB na základe článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013, je totiž rozsah tejto neobmedzenej súdnej právomoci na rozdiel od preskúmania zákonnosti stanovenej v článku 263 ZFEÚ striktne obmedzený na určenie výšky pokuty (pozri analogicky rozsudok z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 76 a citovanú judikatúru).

95 Všeobecný súd tak môže vykonať len preskúmanie zákonnosti uplatňovania článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD zo strany ECB.

96 Žalobkyňa sa domnieva, že uverejnenie sankcie je neprimerané s prihliadnutím na význam jeho dôsledkov vo vzťahu k malej závažnosti porušenia a krátkej doby jeho trvania. V tejto súvislosti po prvé zdôrazňuje svoju dobrú vieru, transparentnú povahu svojej činnosti na trhu a svoju spoluprácu počas správneho konania. Po druhé sa domnieva, že výška administratívnej peňažnej sankcie je sama osebe dostatočná na zabezpečenie jej odradzujúceho účinku. Po tretie zdôrazňuje závažnosť účinkov uverejnenia, ktoré by malo za následok zásah do jej dobrej povesti, čo by sa odzrkadlilo v znížení trhovej hodnoty jej akcií. S odkazom na štúdiu univerzity v Oxforde (Spojené kráľovstvo) o výsledku

zásahov do dobrej povesti spôsobených vzorkou vykonávacích opatrení právnej úpravy tvrdí, že negatívne dôsledky na dobrú povesť sú značne vyššie, či dokonca nesúvisia s výškou sankcie. Podľa nej je preto neprimerané uverejniť sankciu, ktorá bola obmedzená na 0,03 % obratu. Žalobkyňa okrem toho odkazuje na dôsledky uverejnenia sankcie uloženej ECB inej úverovej inštitúcii na hodnotu jej akcií.

97 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa údajnej malej závažnosti porušenia, ktorého sa dopustila, z dôvodov uvedených v bodoch 74 až 91 vyššie nie sú relevantné v rámci preskúmania zákonnosti odmietnutia ECB priznať žalobkyni prospech z článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD.

98 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa účinkov uverejnenia sankcie, ktorá jej bola uložená, vyplýva z nich len to, že uverejnenie administratívnych sankcií uložených úverovým inštitúciám môže mať negatívny vplyv na ich dobrú povesť. Z dôvodov uvedených v bode 85 vyššie sa však treba domnievať, že ide o okolnosť, ktorá bola zohľadnená, či dokonca sledovaná normotvorcom, keď rozhodol o zásade uverejňovania sankcií uložených úverovým inštitúciám na účely zabezpečenia ich odstrašujúceho účinku.

99 Na to, aby bola ECB povinná uplatniť článok 132 ods. 1 prvý pododsek písm. b) nariadenia o rámci JMD, tak treba, aby účinky uverejnenia sankcie bez anonymizácie mohli presahovať účinky vyplývajúce zo zásahu do dobrej povesti, ktorý je vlastný tomuto uverejneniu. Treba však konštatovať, že žalobkyňa neuvádza žiadnu skutočnosť, ktorá by mala preukázať, že v prejednávanej veci mohlo ísť o takýto prípad.

100 Druhý žalobný dôvod treba preto zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom v podstate na porušení článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ a článku 47 Charty

101 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že ECB tým, že stanovila uverejnenie napadnutého rozhodnutia pred uplynutím lehoty na podanie žaloby podľa článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ, porušila toto ustanovenie, ako aj článok 47 Charty. V tejto súvislosti uvádza dve výhrady. V rámci prvej výhrady vznáša námietku nezákonnosti článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 v rozsahu, v akom je v rozpore s článkom 263 šiestym odsekom ZFEÚ a článkom 47 Charty. V rámci druhej výhrady ECB v podstate vytýka, že výraz „bezodkladne“, uvedený v článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, nevyložila a neuplatnila takým spôsobom, ktorý toto ustanovenie uvádza do súladu s článkom 263 šiestym odsekom ZFEÚ a článkom 47 Charty.

O prvej výhrade, ktorá je na základe námietky založená na nezákonnosti článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013

102 Podľa žalobkyne je článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 v rozsahu, v akom stanovuje pravidlo povinného uverejnenia administratívnych peňažných sankcií bez ohľadu na to, či sankcionovaná úverová inštitúcia podá žalobu, v rozpore s článkom 263 šiestym odsekom ZFEÚ a s právom na účinný prostriedok nápravy zakotveným v článku 47 Charty.

103 V tejto súvislosti tvrdí, že odmietnutie ECB vyhovieť anonymnému uverejneniu sankcie musí byť možné napadnúť žalobou na súde a že takáto žaloba sa v prípade uverejnenia peňažnej sankcie pred podaním žaloby stane bezpredmetnou. Vyvodzuje z toho, že ECB nemôže uverejniť peňažnú sankciu pred uplynutím lehoty na podanie žaloby stanovenej v článku 263 šiestom odseku ZFEÚ.

104 ECB podporovaná Radou a Komisiou spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

105 Podľa článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 „ECB uverejní všetky sankcie uvedené v odseku 1 bez ohľadu na to, či bol voči nim podaný opravný prostriedok“.

106 Treba konštatovať, že článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013, ktorý stanovuje uverejnenie rozhodnutia o uložení sankcie bez ohľadu na to, či bol voči nim podaný opravný prostriedok, sa obmedzuje na uplatnenie článku 278 prvej vety ZFEÚ, podľa ktorého „žaloby podané na Súdny dvor Európskej únie nemajú odkladný účinok“.

107 Námietka nezákonnosti vznesená žalobkyňou preto nemôže uspieť.

O druhej výhrade založenej v podstate na porušení článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 a článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, vykladaných v súlade s článkom 263 ZFEÚ a článkom 47 Charty

– O prípustnosti výhrady

108 ECB a Komisia tvrdia, že druhú výhradu treba zamietnuť ako neprípustnú podľa článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku, keďže bola po prvýkrát uvedená v replike.

109 Treba uviesť, že v úvahách venovaných tretiemu žalobnému dôvodu uvedenému v žalobe sa žalobkyňa neobmedzila na tvrdenie, že článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 je v rozpore s článkom 263 šiestym odsekom ZFEÚ a článkom 47 Charty. V bodoch 117 až 122 žaloby tiež kritizovala výklad a uplatnenie výrazu „bezodkladne“ uvedeného v článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ktorý uprednostnila ECB.

110 Úvahy nachádzajúce sa v replike, ktorými žalobkyňa tvrdí, že ECB porušila článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 a článok 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, vykladané v súlade s článkom 263 ZFEÚ a článkom 47 Charty, treba preto na základe judikatúry citovanej v bode 56 vyššie považovať za rozšírenie výhrady uvedenej v žalobe.

111 Táto výhrada je tak prípustná.

– O podstate výhrady

112 Žalobkyňa tvrdí, že článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 a článok 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD sa majú vykladať v súlade s článkom 263 ZFEÚ a článkom 47 Charty. Z toho vyplýva, že ak úverová inštitúcia informuje ECB o svojom zámere podať žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu, ktoré prijala, musí jej pred uverejnením tohto rozhodnutia na svojom webovom sídle umožniť plne využiť lehotu na podanie žaloby o neplatnosť.

113 Žalobkyňa pripomína, že 15. marca 2018, teda v deň nasledujúci po prijatí napadnutého rozhodnutia, informovala ECB o svojom úmysle podať žalobu a požiadať o odklad výkonu uvedeného rozhodnutia. Žalobkyňa ECB vytýka, že ju najprv 20. marca 2018 informovala, že k uverejneniu dôjde medzi 21. marcom 2018 večer a 22. marcom 2018. Až neskôr ECB rozhodla, že k tomuto uverejneniu dôjde až 26. marca 2018 pod podmienkou, že žaloba bude podaná na Všeobecný súd pred 23. marcom 2018. Žalobkyňa v podstate tvrdí, že ECB tým, že obmedzila lehotu, v ktorej mohla podať žalobu o neplatnosť, a tým, že jej dala protichodné pokyny, pokiaľ ide o okamih, v ktorom dôjde k uverejneniu administratívnej peňažnej sankcie, porušila zásadu účinnej súdnej ochrany uvedenú v článku 47 Charty, ako aj v článku 263 šiestom odseku ZFEÚ.

114 V bode 5.10 napadnutého rozhodnutia ECB rozhodla, že sankcia uložená žalobkyni sa uverejní bez anonymizácie na jej webovom sídle, ako to vyžaduje článok 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.

115 Ako bolo uvedené v bode 73 vyššie, článok 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD stanovuje, že ECB uverejní na svojom webovom sídle „bezodkladne… každé rozhodnutie, ktorým sa ukladajú administratívne sankcie,… dohliadanému subjektu v zúčastnenom členskom štáte vrátane informácií o druhu a povahe porušenia a totožnosti dotknutého dohliadaného subjektu“.

116 Okrem toho, ako už bolo uvedené v bode 72 vyššie, článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 stanovuje, že „ECB uverejní všetky sankcie uvedené v odseku 1 bez ohľadu na to, či bol voči nim podaný opravný prostriedok, v prípadoch uvedených v príslušnom práve Únie a v súlade s podmienkami stanovenými v príslušnom práve Únie“.

117 Ako bolo pripomenuté v bode 89 vyššie, ustanovenia práva Únie sa majú vykladať s prihliadnutím na základné práva, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných právnych zásad, ktorých dodržiavanie Súdny dvor zabezpečuje a ktoré sú v súčasnosti zakotvené v Charte.

118 V prejednávanej veci žalobkyňa tvrdí, že ECB mala v napadnutom rozhodnutí uplatniť článok 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 a článok 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD tak, že ich vyloží spôsobom, ktorý je v súlade so zásadou účinnej súdnej ochrany uvedenou v článku 47 Charty v tom zmysle, že k uverejneniu rozhodnutia o uložení sankcie, ktoré bolo voči nej prijaté, bez anonymizácie na webovom sídle ECB nemôže dôjsť pred uplynutím lehoty na podanie žaloby o neplatnosť proti uvedenému rozhodnutiu, ako je stanovená v článku 263 šiestom odseku ZFEÚ.

119 Zo znenia článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 v spojení s článkom 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD vyplýva, že povinnosť, ktorú ECB ukladajú, uverejniť rozhodnutia o uložení sankcie v zásade bez anonymizácie sa musí vykonať „bezodkladne“ a „bez ohľadu na to, či bol voči nim podaný opravný prostriedok“, to znamená nezávisle od existencie prípadného opravného prostriedku.

120 Ako už bolo uvedené v bode 106 vyššie, povinnosť, ktorú tak má ECB, sa obmedzuje na uplatnenie domnienky zákonnosti, ktorá sa vo všeobecnosti spája s aktmi inštitúcií a orgánov Únie a so záväznosťou takýchto aktov.

121 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 297 ods. 2 posledného pododseku ZFEÚ „… rozhodnutia, ktoré uvádzajú, komu sú určené, sa oznamujú tomu, komu sú určené, a týmto oznámením nadobúdajú účinnosť“. Okrem toho na základe prezumpcie zákonnosti aktov inštitúcií a orgánov Únie, ktorej prejavom je zásada, že žaloby nemajú odkladný účinok, zakotvená v článku 278 prvej vete ZFEÚ, majú uvedené akty právne účinky dovtedy, kým neboli zrušené orgánom, ktorý ich prijal, zrušené na základe žaloby o neplatnosť alebo vyhlásené za neplatné v dôsledku návrhu na začatie prejudiciálneho konania alebo námietky nezákonnosti (rozsudky z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 48, a z 21. decembra 2011, Francúzsko/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 74).

122 Povinnosť ECB uverejniť rozhodnutia o uložení sankcie v zásade bez anonymizácie bezodkladne a bez ohľadu na existenciu prípadného opravného prostriedku vyplýva dostatočne jasne a presne z ustanovení článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 v spojení s článkom 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ako aj všeobecnejšie z prezumpcie zákonnosti a záväznosti aktov inštitúcií a orgánov Únie, aby nemohla byť predmetom konformného výkladu takého druhu, ako je druh požadovaný žalobkyňou, a viesť k výkladu *contra legem* zakázaného judikatúrou (pozri bod 90 vyššie).

123 Za týchto podmienok nemožno pripustiť konformný výklad obhajovaný žalobkyňou, podľa ktorého mala ECB počkať na uplynutie lehoty na podanie žaloby o neplatnosť predtým, ako bez anonymizácie uverejnila rozhodnutie o sankcii, ktorá jej bola uložená, pretože je v rozpore s jasným a presným znením ustanovení článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 v spojení s článkom 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ktoré slúžia ako právny základ napadnutého rozhodnutia.

124 Ak by sa pripustil takýto výklad, samotná hrozba žaloby o neplatnosť podaná na základe článku 263 ZFEÚ proti rozhodnutiam prijatým ECB na základe ustanovení článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 v spojení s článkom 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD by znamenala, že ECB odloží ich výkon po uplynutí lehoty stanovenej v článku 263 šiestom odseku ZFEÚ, čím by bola porušená prezumpcia zákonnosti a záväznosť uvedených rozhodnutí. Z judikatúry však vyplýva, že právo podať žalobu na súd Únie v zásade neporušuje prezumpciu zákonnosti a záväznosť aktov inštitúcií a orgánov Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. júna 2000, Komisia/Portugalsko, C-404/97, EU:C:2000:345, bod 57; z 22. marca 2001, Komisia/Francúzsko, C-261/99, EU:C:2001:179, bod 26, a z 13. decembra 2001, Komisia/Francúzsko, C-1/00, EU:C:2001:687, bod 84).

125 S prihliadnutím na vyššie uvedené úvahy treba zamietnuť druhú výhradu a tretí žalobný dôvod a v dôsledku toho zamietnuť aj žalobu v jej celom rozsahu.

O trovách

126 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže v tomto prípade žalobkyňa nemala vo veci úspech, treba ju zaviazať na náhradu trov konania, ktoré vznikli ECB, v súlade s návrhmi ECB, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

127 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Rada a Komisia tak znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **VQ znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Európska centrálna banka (ECB), vrátane trov konania súvisiacich s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia.**

3. **Rada Európskej únie a Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. júla 2020.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Konanie a návrhy účastníkov konania 4

Právny stav 5

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a článku 49 ods. 1 Charty, ako aj zásady proporcionality 5

O prvej výhrade založenej na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a článku 49 ods. 1 Charty 5

O výhrade založenej na porušení zásady proporcionality 7

– O prípustnosti výhrady 7

– O podstate výhrady 8

O druhom žalobnom dôvode vyplývajúcom z porušenia článku 132 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o rámci JMD 9

O treťom žalobnom dôvode založenom v podstate na porušení článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ a článku 47 Charty 12

O prvej výhrade, ktorá je na základe námietky založená na nezákonnosti článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 12

O druhej výhrade založenej v podstate na porušení článku 18 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 a článku 132 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, vykladaných v súlade s článkom 263 ZFEÚ a článkom 47 Charty 13

– O prípustnosti výhrady 13

– O podstate výhrady 13

O trovách 15